

Γαβριήλ;

πού μ' αφήνεις μονάχο στο μπαλκόνι του κόσμου;

τι ζητάς στους ανθρώπους θνητός χωρίς τα φτερά
τη ρομφαία και τους κρίνους χαράς; αν δεν έχεις
στην τσέπη σου θαύμα, παρά μόνο τα πένθη του
χρόνου και μια πρόχειρη σφαίρα, θα ξεχάσουν κι
εσένα στο τέλος σε κάποιο σταυρό

πώς θα ζεις εκεί κάτω στο μικρό περιβόλι με το
λίγο της πέτρας; πώς θ' αντέξεις χωρίς ουρανό,
κρυμμένος σε τείχη σε ψηλά κυπαρίσσια που
ματώνουν ακόμη στο χθες; για ποιο φως θα μιλάς
στα παιδιά που γεννήθηκαν νύχτα που τα τρύπια
τους χέρια ορφανά από χάδι ζυμώνουν στο κρύο
την ερχόμενη άνοιξη; ποιον Μεσσία θα δείχνεις στο
καμένο σου τέμπλο;

αφού λες ότι βρήκες την άκρη στο κουβάρι του
κόσμου, μπορείς να μετρήσεις πού αρχίζει και πού
σταματά η ζωή, για τις χίλιες ψυχές που χαρίζουν
απόψε το σώμα τους για τις σκόρπιες σκιές που
γυρνούν με κομμένο κεφάλι για τις μαύρες οθόνες
στην πόλη που ψάχνουν για σήμα

Γαβριήλ; πώς πεθαίνει κανείς; πώς κερδίζει το
θάνατο;

Γιώργος Δελιόπουλος

Η Σκυτάλη

Είναι η σκυτάλη
που σου βάζουνε στο χέρι και σου λένε
"πήγαινε την στον επόμενο".
Άλλος τη σφίγγει με το δέος του πιστού
άλλος τη λογιάζει για βάρος και την παρατά
κι άλλος την κρατά
μα δεν την κατέχει.
Σε μένα έλαχε μια σκαλιστή
κι από παλιά φερμένη,
αυλακωμένη από νύχια που γαντζωθήκαν πάνω της
με τόση λύσσα να μην τη ρίξουν άσκοπα,
βαφτισμένη σε αίμα άγριο
που δε βολεύεται σε φλέβα υποταγής,
λες και σταλμένη να μου πει
να μην αφήσω πέταγμα να μην το προσπαθήσω
και γέλιο αδαπάνητο.
Αν στο ζητήσει η ανάγκη
τότε το νιώθεις
- όπως εκείνα τα κορμιά
που πολεμήσαν βρίσκοντας
χωρίς να το 'χουνε διαλέξει
ελευθερία στον χαμό -
όχι τα λόγια
είναι οι πράξεις που δίνουν
στις ζωές την αξία τους.
Πάντα η ομορφιά
στο λίπασμα που την έχει αναθρέψει.
Αγάπα τη σκυτάλη σου.
Άλλωστε, αυτό θα σε ορίσει
ο κόπος που κατέβαλες για να τη μεταφέρεις.

Δημήτριος Βαρελάς